

מ"ת 55123/05/15 - אחמד אבו נג'מה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 55123-05-15 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה
תיק חיצוני: 225045/15

בפני	כבוד השופט בן-ציון גרינברגר
המבקש	אחמד אבו נג'מה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט זה מיום 2.6.15, לפיה שוחרר המשיב למעצר בית מלא לביתו בשכונת ג'אבל מוכבר בירושלים בפיקוח הוריו. בבקשה הנוכחית מבוקש כי יבוטל מעצר הבית או כי יצומצם למעצר בית לילי בלבד.
2. על פי עובדות כתב האישום, וכפי שמפורט בהחלטה האמורה מיום 2.6.15, המבקש מואשם בכך שבשכונת מגוריו עמד לצד הדרך בשעות הערב של יום 25.5.15, וכאשר הבחין ברכב סיור של מאבטחים עובדי חברת עיר דוד, יידה אבן לעבר הרכב, והאבן פגעה בפח בחלקו האחורי של הרכב וגרם לשקע בפח. עת זרק את האבן נסע הרכב במהירות של כ- 40 קמ"ש. על בסיס העובדות הנטענות האמורות, הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה וחבלה במזיד.
3. בהחלטה האמורה מיום 2.6.15, דן בית המשפט בבקשת המשיבה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לאחר שהמבקש הודיע כי הוא אינו מכחיש את קיומן של ראיות לכאורה, התמקד הדיון לפניי במידת המסוכנות הנשקפת מצד המבקש ובשאלה האם ניתן לאיין את עילת המעצר הסטטוטורית ואת המסוכנות האמורה באמצעות חלופת מעצר כלשהי.
4. לאחר שנשקלו השיקולים הרלבנטיים לקולא ולחומרא, נקבע כי מדובר ברף הנמוך של מקרי זריקת אבנים, כאשר אין המדובר במעשה שבוצע במסגרת התארגנות של מספר צעירים רעולי פנים זורקי בקבוקי תבערה או אבנים על כלי רכב, תוך התפרעות ועל רקע אידיאולוגי, הנמלטים מיד לאחר מעשיהם. במקרה דנן, זרק המבקש אבן בודדת כשהוא לבד, שלא בהקשר של התפרעויות, ללא שהיה רעול פנים, ללא שברח מן המקום לאחר מכן, ואף לא על רקע אידיאולוגי, אלא, כפי שהעיד המבקש בהודעתו במשטרה בסמוך לאחר האירוע, זרק את האבן לאחר שצעק על אחד המאבטחים "כי הוא נסע במהירות וכמעט דרס את הילדים, חושב שהוא בכביש 6"; וכאשר לדברי המבקש, כלל לא פעל מתוך שנאת יהודים, והראיה, שישנם מאבטחים אחרים שהוא והם חברים. עולה אפוא מדברי המבקש כי עשה את המעשה המיוחס לו מתוך כעס על אופן הנהיגה של המאבטח כפי שהוא ראה זאת, ולא על רקע אידיאולוגי

כלשהו.

5. בהחלטה האמורה צוין, כי הנזק שנגרם מזריקת האבן הינו פעוט, ובמקרה דנן נלקחה בחשבון גם העובדה כי הרכב נסע באיטיות (כ- 40 קמ"ש), אשר הפחיתה את הסיכון שבפגיעת האבן ברכב.

6. כמו כן פורטו בהחלטה נסיבותיו האישיות של המבקש, אשר במועד מתן ההחלטה היה בן 20, ללא עבר פלילי, שחקן כדורגל אשר שיחק בעבר בקבוצת כדורגל נוער של הפועל ירושלים, ועד למועד ההחלטה האמורה שיחק בקבוצת כדורגל של ג'אבל מוכבר.

7. על בסיס כל האמור הגעתי למסקנה בהחלטה האמורה כי לא נשקפת מן המבקש מסוכנות רבה לציבור ברמה אשר תצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים נגדו, וכי בנסיבות העניין, ניתן יהיה להסתפק בחלופת מעצר כפי שהציע המבקש. כן הגעתי למסקנה כי הנסיבות המפורטות לעיל אף אינן מצדיקות הזמנת תסקיר, והוריתי על שחרורו המידי של המבקש למעצר בית בביתו, בפיקוחם של הוריו, בכפוף להפקדה וערבויות.

8. יצוין כי ההליכים המתנהלים בתיק העיקרי טרם הסתיימו.

9. כאמור לעיל, המבקש הגיש עתה בקשה בה מבקש מבית המשפט לבטל כליל את מעצר הבית, או לפחות לצמצמו לשעות הלילה בלבד. לדבריו, יש לקחת בחשבון בראש ובראשונה את חלוף הזמן בו שוהה במעצר בית, דהיינו, מיום 2.6.15, ללא כל הפרה בתנאי חלופת המעצר. בנסיבות אלו, כאשר המבקש שמר על האמון שנתן בו בית המשפט, אשר הורה על שחרורו למעצר בית אף ללא הזמנת תסקיר, קמה עילה לעיון חוזר בהתאם להוראות סעיף 52(א) **לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996**, בגין חלוף הזמן ושינוי נסיבות, והנסיבות אף מצדיקות את הבקשה, שמטרתה לאפשר למבקש לחזור למסלול של חיים נורמאליים, וכן לנסות למצוא מקום עבודה או לגבש לעצמו תוכנית לימודים. כן מדגיש המבקש כי יש לשקול לקולא את עצם העובדה כי בית המשפט ראה לנכון בהחלטתו הקודמת לשחררו לחלופת מעצר אף ללא שיזמין תסקיר, ובכך סימן מובהק למסקנת בית המשפט כי אכן יש לתת אמון מלא במבקש שלא יפר את תנאי מעצר הבית, וכי לא נשקפת כל מסוכנות מצדו כלפי הציבור. בתמיכה למסקנה זו מפנה המבקש גם לעובדה כי המשיבה לא הגישה כל ערר על ההחלטה האמורה של בית המשפט.

10. בתשובה טען לפניי ב"כ המשיבה כי אין כל משמעות לחלופה המוצעת של מעצר בית לילי, כיון שממילא מדובר בשעות שינה, כך שמעשית מדובר בשחרור מלא. בנסיבות העניין, כאשר אין כל הצעה קונקרטית כבר עתה ליציאה למקום עבודה ספציפי או לתכנית לימודים מגובשת, אין הצדקה לביטול מלא של המגבלות שהוטלו על המבקש, ודרישתו שתינתן לו אפשרות למצוא מקום עבודה ניתן למלא באמצעות פתיחת חלונות מתאימים כל אימת שביקש זאת, על בסיס פגישות או זימונים שייקבעו לו. לדברי ב"כ המאשימה, עצם חלוף הזמן, אף אם מדובר ב- 7 או 8 חודשים, ואף אם ללא כל הפרה, אינה אמורה לפעול אוטומטית כמפתח לשחרורו המלא של הנאשם ממעצר בית, וניתן לבוא לקראתו לפי הצורך בפתיחת חלונות כאמור.

11. ב"כ המשיבה גם מתייחס למכלול נסיבות העבירה אשר הדגיש ב"כ המבקש בטיעונו. לטענת ב"כ המשיבה, העובדה כי זריקת האבן לא נעשתה במהלך התפרעות יכולה דווקא להתפרש לחומרא ולא לקולא, מכיוון שאין המדובר בבחור שנסחף אחר חבריו באווירת התפרעות, אלא מדובר במעשה מחושב שתוכנן מראש ושמטרתו להביע דרכו את מחאתו של המבקש נגד מה שנתפס על ידו כנהיגה פרועה מצד המאבטחים שנסעו ברכב עליו זרק את האבן. אי לכך, הנסיבות כפי שתוארו דווקא מהווים בעיני ב"כ המשיבה גורם מגביר סיכון. בהינתן כי ניתן לפרש את הנסיבות לכאן ולכאן, טוען ב"כ המשיבה כי דרושה מידתיות בגישתו של בית המשפט לבקשה הנוכחית, וניתן לעשות כן

על ידי שבית המשפט יעמיד את המבקש במבחן שבו יוכיח שניתן לתת בו אמון; ולשם כך, מן הראוי כי בית המשפט ימנע משחרור מלא כבר בשלב ראשון וישקול זאת בהדרגתיות בהתאם להתנהגותו של המבקש בשחרורים נקודתיים שיינתנו לו.

12. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים מזה ומזה, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן עתה להקל בתנאי מעצר הבית. חלוף הזמן במקרה דנן הינו מרכיב מרכזי בהחלטתי, מאחר שכבר חלפו 8 חודשים מאז החלטתי הקודמת, זאת כאשר צפוי כי ההליך העיקרי יארך עוד זמן ניכר. אומנם, אינני מקבל את האבחנה החדה אליה טוען ב"כ המבקש בין זריקות אבן אידיאולוגיות לבין זריקות האבן במקרה דנן, כיוון שאף בנסיבות שלפנינו מדובר בזריקת אבן נגד סיור בטחון המתמקד באבטחת התושבים היהודים המתגוררים בסמוך לשכונתו של המבקש. עם זאת, מאחר שזכה לדעתי לאמון של בית המשפט לאחר שלא הפר את תנאי מעצר הבית משך התקופה הארוכה שבה שוהה בביתו, ניתן להקל עתה בתנאי חלופת המעצר, אם כי לא בדרך של שחרור מלא כמבוקש, אלא בצמצום המגבלות שבתנאי חלופת המעצר באופן שיישארו בתוקף בשעות הערב והלילה, כך שהמבקש יוכל לצאת מן הבית בשעות היום ולחזור לחיי שיגרה.

13. בהקשר זה אציין כי איני מקבל את טענת ב"כ המשיבה כאילו שלמעצר בית לילי אין כל משמעות: התפרעויות וזריקות אבנים ובקתב"ים מתרחשות אף בשעות הלילה, ומניעת יציאת המבקש מביתו בשעות אלו תתרום למניעת מעורבותו באירועים מן הסוג הזה.

14. **אשר על כן אני מורה בזה כי המבקש יוכל לצאת מביתו ללא הגבלה מהשעות 07:00 בבוקר ועד השעה 20:00 בערב. יתר תנאי מעצר הבית יישארו על כנם באופן מלא.**

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.